

Kalanjiam International Journal of Tamil Studies
களஞ்சியம் - சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

Peer-Reviewed | Open Access | Crossref DOI &
Global Indexing | Google Scholar Impact Factor
DOI: <https://doi.org/10.63300/kijts05sp042026.07>
<https://ngmtamil.in/>

The 'Kodaimadam' (Naivety in Generosity) of the Seven Tamil Patrons as Depicted in Sangam Literature: A Review

Mohan J *

Ph.D. Research Scholar, Department of Indian Languages and Literary Studies, University of Delhi.

*Correspondence: paper4conference.research@gmail.com.

Article Info

Received on 15-April-2026, Revised on 18-April-2026, Accepted on 20-April-2026, Published on 01-May-2026

ABSTRACT

In the Tamil literary tradition, virtue (Aram) has always been highly revered. Right from ancient times, the significance of virtue is evident through the Tolkappiyam verse, "Inbamum porulum aranum endraangu" (Pleasure, wealth, and virtue), as well as through the section on virtue (Arathuppal) in the Thirukkural, the universal book of ethics. Various forms of virtue, such as domestic virtue and the ethics of warfare, have been emphasized throughout Tamil literature. Among these, the virtue of charity (Kodai) has been celebrated as one of the loftiest. Numerous poems concerning both the givers and receivers of charity are found throughout Sangam literature. Within the Ettuthokai (Eight Anthologies), the collection titled Purananuru speaks highly of various patrons and the gifts they bestowed. As an extension of this, Nallur Nathathanar, the author of Sirubanarrupadai, categorizes seven great patrons and details the excellence of their benevolence.

Among these seven, the charity of Pari, who offered his chariot to a climbing jasmine vine (Mullai), and Began, who offered his shawl to a shivering peacock, is elevated and described as Kodaimadam (naivety or ignorance driven by extreme generosity). Tamil literature does not view this as an act of foolish ignorance; rather, it describes it as Kodaimadam, praising these deeds as gifts born out of an abundance of love and compassion. Nevertheless, studies have been conducted on this concept of Kodaimadam from Marxist and psychological perspectives. This paper re-examines Kodaimadam, the seven individuals identified as patrons, and the reasons behind why they came to be known as the Kadaiyezhu Vallalgal (The Last Seven Patrons).

KEYWORDS: Sangam Literature, Virtue (Aram), Kodaimadam (Naivety in Generosity), Kadaiyezhu Vallalgal (The Last Seven Patrons), Velirs (Chieftains).

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் தமிழ் ஏழு வள்ளல்களின் கொடைமடம் – ஒரு மீள்பார்வை

*மோகன் ஜெ, முனைவர் பட்ட ஆய்வார், இந்திய மொழிகள் மற்றும் இலக்கிய ஆய்வுகள் துறை,
தில்லிப் பல்கலைக் கழகம், தில்லி.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய மரபில் அறம் என்பது மிகவும் பெரிதும் போற்றப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. “இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு” என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவினாலும் உலக பொதுமறையான திருக்குறளில் பகுக்கப்பெற்ற அறத்துப்பால் அதிகாரத்தின் வாயிலாகவும் அறம் என்பது அன்றையக்காலந்தொட்டு முக்கியத்துவம் பெற்று வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. இல்லற அறம், போர் அறம் என்ற பல்வேறு அறங்கள் இலக்கியங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதில் கொடை அறம் என்பது தலைச்சிறந்த ஒன்றாக கொண்டாடப்பட்டுள்ளது. கொடை கொடுப்போர், கொடை பெற்றோர் தொடர்பான பல்வேறு பாடல்கள் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. எட்டுத்தொகையில் புறநானூறு என்ற தொகை நூலில் வள்ளல்களையும் அவர்கள் வழங்கிய கொடையினையும் சிறப்பித்து பேசியுள்ளது. இதனின் நீட்சியாக சிறுபாணாற்றுப்படை எழுதிய நல்லூர் நத்தத்தனார் தலைசிறந்த கொடை வழங்கியதாக வள்ளல்கள் எழுவரை வகை செய்து, அவர்கள் வழங்கிய கொடைசிறப்பினைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த எழுவரில் முல்லைக்குத் தேர் வழங்கிய பாரி மற்றும் மயிலுக்குப் போர்வை வழங்கிய பேகன் ஆகியோரின் கொடையினை என்பது கொடை மடம் என்னும் பண்பாக உயர்த்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது அவர்களின் அறியாமை செயல் என்று தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டவில்லை. இதனைக் கொடைமடம் என்று விவரித்து உள்ளது. அன்பின் மிகுதியால் இக்கொடைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளதாக புகழ்ந்துரைந்துள்ளன. ஆயினும் இந்தக் கொடை மடத்தினைக் குறித்து மார்க்சிய, உளவியல் பின்னணியில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரையானது இந்தக் கொடைமடத்தினையும் வள்ளல்களாக அடையாளப்படுத்தும் எழுவரையும் கடையெழு வள்ளல்களாக அவர்கள் அறியப்படுவதற்கான காரணங்களையும் மீள்பார்வையோடு ஆராய்கிறது. திறவுச் சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், அறம், கொடைமடம், கடையெழு வள்ளல்கள், வேளிர்கள்.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சங்கம் மருவிய காலத்தை அற இலக்கியங்களின் காலம் என்று இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுவதை வைத்து அறங்கள் பெற்ற முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு சங்ககாலத்திலும் தமிழர்களுக்கே உரித்தான பல்வேறு அறங்கள் பின்பற்றப்பட்டன. சங்க கால அறங்கள் சமயங்களை மையமிட்டு அமைந்தவை அல்ல. (சங்கம் மருவிய கால நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அறங்கள் பெரும்பாலும் சமயங்களில் தாக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தன) அவ்வகையில் சங்க கால வாழ்க்கையில் இருந்து உருவான அறங்களே சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் கொடை என்பது மிகவும் போற்றப்பட்ட அறமாக இருந்தது என்பதைப் புலவர்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பல்வேறு மன்னர்களின் வழி இந்த அறம் மீண்டும் மீண்டும் காட்டப்பட்டு வருவதைக்

காணமுடிகிறது. ஆயினும் குறிப்பாக கடை ஏழு வள்ளல்கள் என்று ஏழு வேளிர் மன்னர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் வழங்கிய கொடையினைப் பற்றியும் இலக்கியங்களில் பெரிதும் பேசப்பட்டுள்ளன. எழுவரில் பாரி மற்றும் பேகன் ஆகியோரின் கொடையானது எல்லோரையும் விஞ்சி நிற்கும் வண்ணம் உள்ளது. மயிலுக்குப் போர்வை வழங்கியதும் முல்லைக்குத் தேர் வழங்கியதுமான அறியாமை செயல்களைக் கொடை மடம் என்று இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு ஆய்வு கோணங்களில் இதனை ஆய்வாளர்கள் விளக்கியுள்ளனர். இந்த ஆய்வானது கொடை மடம் என்பதனையும் அதற்கான காரணங்களையும் விளக்குகிறது. பின்னர் மூவேந்தர்கள் இருப்பினும் வேளிரை வள்ளல்களாக காட்டுவதற்கான பின்னணியையும் தமிழ் ஏழு வள்ளல்கள் கடையெழு வள்ளல்களாக அழைக்கப்படுவதற்கான காரணங்களையும் ஆராய்கிறது.

வள்ளல்கள் மற்றும் அவர்களின் கொடைகள்:

சங்க இலக்கியத்தில் இரண்டு நூல்களில் ஏழு வள்ளல்கள் குறித்த செய்திகள் கிடைக்கின்றன. ஒன்று புறநானூறு மற்றொன்று சிறுபாணாற்றுப்படை ஆகும். ஏழு வள்ளல்களைப் பற்றிய தனித்தனியே பாடல்கள் புறநானூற்றில் பல இடங்களில் கிடைக்கின்றன. பேகன் (புறம் பா. 142,143,145), பாரி(புறம் பா. 105), காரி(புறம் பா 158), அதியன்(புறம் பா. 87). இருப்பினும் பெருஞ்சித்திரனார் எழுதிய 158 வது பாடலில் ஏழு வள்ளல்களை ஒரே பாடலில் தொகுத்துக் கொடுத்துள்ளார்.

“பறம்பின் கோமான் பாரியும்; பிறங்கு மிசைக்
கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரியும்;

.....

எழுவர் மாய்ந்த பின்றை அழிவரப்”

இப்பாடலில் அதியமான் பெயர் குறிக்கப் பெறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக எழினி என்னும் வள்ளலின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்றளவில் அறியப்படும் ஏழு வள்ளல்களின் பெயரை முதன்முதலில் குறிப்பிடுவது சிறுபாணாற்றுப்படை ஆகும். நல்லூர் நத்தத்தனார் எழுதிய இந்நூலில் ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடனைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டு ஏழு வள்ளல்களின் பெயரையும் அவர்களால் வழங்கப்பட்ட கொடையினையும் குறிப்பிடுகிறார்.

“கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நல்கிய”

பேகன் மயிலுக்கு வழங்கியதையும்

“சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய”

பாரி முல்லைக்கொடிக்கு தேர் வழங்கியதையும்

“..... புரவியொடு வையக மருள

வீர நன்மொழி யிரவலர்க் கீந்த”

காரியானவன் தன் குதிரையை இரவலர்க்கு வழங்கியதையும்

“நீல நாக கலிங்க நல்கிய”

ஆய் நீல நாகம் தந்த ஆடையை இறைவனுக்கு தந்ததையும்

“யமிழ்துவிளை தீங்கனி யெளவைக் கீந்த”

அதியமான் ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனி கொடுத்ததையும்

“குறும்பொறை நன்னாடு கோடியார்க் கீந்த”

நள்ளி என்பவன் இரவலர்க்கு குறையாது வழங்கினான். இவ்வாறு வள்ளல்களையும் அவர்களின் கொடையினையும் தொகுத்துள்ளார்.

தமிழ் ஏழு வள்ளல்கள் கடையெழு வள்ளலாக வழங்கப்படுதல்

சங்க இலக்கியங்கள் முழுவதும் வள்ளல்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தருகையில் கடையெழு என்ற சொல்லைப் புலவர்கள் எங்கும் கையாளவில்லை. பெருஞ்சித்திரனார் புறநானூற்றில் “எழுவர் மாய்ந்த பின்றை அழிவரப்” என்றும் நல்லூர் நத்தத்தனார் சிறுபாணாற்றுப்படையில் “எழுவர் பூண்ட ஈகை செந்நுகம்” என்று எழுவர் என்ற சொல்லைக் கையாண்டு உள்ளனர். கடை என்கிற முன்னொட்டு சங்க இலக்கியங்களில் எங்கும் பதிவு செய்யவில்லை. பிற்காலத்தில் தான் கடை என்கின்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த கடை என்கிற சொல்லை முதன் முதலில் பயன்படுத்தியவர் பிங்கல நிகண்டு ஆசிரியர் ஆவர். 4121 சூத்திரங்கள் கொண்ட இதில் ஆடவர் பிரிவு பகுதியில் வள்ளல்களை மூவராக வகைப்படுத்துகிறார்.

“755. வரைவின்றியாவருக்குங் கொடுக்குந்தலைவள்ள லெழுவர் பெயர் – சகரன், காரி, நளன், துந்துமாரி, நிருதி, செம்பியன், விராடன். (7)

756. இரப்போர்க்குக் கொடுக்குமிடை வள்ளலெழுவர் பெயர் – அந்திமான், சிசுபாலன், அக்குரன், வக்கிரன், சந்திமான், கன்னன், சந்தன். (7)

757. புகழ்வோருக்குக் கொடுக்குங் கடை வள்ளலெழுவர் பெயர் – பாரி, எழிலி, நள்ளி, ஆய், மலையன், ஓரி, பேகன். (7)

பத்துப்பாட்டிற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்கினியர் அவரின் வைதீக சார்பினால் சிறுபாணாற்றுப்படைக்கு உரை எழுதும்போது எழுவர் என்ற இடத்திற்கு அவர் இவ்வாறு உரை தருகிறார்.

முதல் ஏழு வள்ளல்கள் (முதலேழுவர்)

“குமணன், சகரன், சகாரன், செம்பியன், துந்துமாரி, நளன், நிருதி என்பார் முதலேழு வள்ளல்களாவார்.”

‘இடை ஏழு வள்ளல்கள் (இடையெழுவர்)

“அக்குரன், அந்திமான், சந்திமான், சிசுபாலன், வக்கிரன், கர்ணன், சந்தன் என்பார் இடையெழு வள்ளல்களாவார்.”

3. கடை ஏழு வள்ளல்கள் (கடையேழுவர்)

பேகன்: “நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்... ஆலமர் செல்வன்” (வரி 84-87)

பாரி: “பறம்பின் கோமான்... பாரி” (வரி 89-91)

காரி: “முள்ளூர் மீமிசை... காரி” (வரி 93-95)

ஆய்: “ஒளிதிகழ் நீலமணி... ஆய்” (வரி 96-99)

அதியமான்: “அமிழ்து விளை தீங்கனி... அதிகன்” (வரி 101-103)

நள்ளி: “நளிமலை நாடன்... நள்ளி” (வரி 105-107)

ஓரி: “காரி குதிரைக் காரியொடு மலைந்த... ஓரி” (வரி 108-111)

இவர்கள் இருப்பத்தொருவரும் மலைபோல வழங்கும் வண்மையுடையார்” என்று உரை தருகிறார். இந்த முதல், இடை வள்ளல்களாக குறிப்பிடப்படும் பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் எங்கும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. மேலும் நச்சினார்கினியர் குறிப்பிடும் முதல், இடை வள்ளல்கள் புராண

இதிகாசங்களுடன் தொடர்பு உடைய பாத்திரங்களாக உள்ளனர். இவ்வாறு தமிழ் ஏழு வள்ளல்கள் கடையெழு வள்ளலாக மாற்றப்பட்டு இன்றளவும் வழங்கப்படுகின்றனர்.

கொடைமடம் என்பது

கொடை மடம் என்ற சொல்லுக்குத் திவாகர நிகண்டு “வரையாது கொடுத்தல்” என்றும் பகுத்தறியாது கொடுத்தல்” (Giving without discrimination or indiscriminately) என்றும் பொருள் தருகிறது. “கொடைமடம்” என்ற சொல்லைப் புறநானூற்றில் 142வது பாடலில் பரணர் குறிக்கிறார்.

“கொடைமடம் படுதல் அல்லது,

படைமடம் படான் பிறர் படைமயக் குறினே.”

பேகனின் கொடைத்திறத்தைக் கொடை மடம் என்று கூறுகிறார். பிற்காலத்தில் தோன்றிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் பாடாண்திணையில் பரிசில் துறை பகுதியில் கொடைமடம் குறித்த கூறு காணப்படுகிறது. இவ்வாறு காலந்தோறும் அந்தக் கருத்துரு மீண்டும் மீண்டும் பேசப்பட்டு வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. காரணம் கொடைமடத்தினைத் தமிழ் சமூக அறியாமை செயலாக கருதவில்லை. வாடியப் பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன் என்று வள்ளலாரால் காட்டப்படும் உயிர்மை நேயத்தின் ஒரு வடிவமாகவும் இந்தக் கொடை மடத்தினை அறியமுடிகிறது. சிறந்த அறமாங்களில் ஒன்றாக கொடை கருதப்பட்டது என்பதைப் புலவர்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

கொடைமடத்தினைக் குறித்த பல்வேறு பார்வைகள்

கொடைமடம் என்பது மனிதர்களின் உள்ளத்தினின்று எழும் செயல்பாடாக இருப்பதால் உளவியல் பார்வை என்பது முதன்மையான ஒரு அணுகுமுறையாக ஆய்வாளர்களால் கருதப்பட்டிருந்தது. சிக்மன்ட் பிராய்ட் தன்னுடைய *The Ego and the Id* எனும் புத்தகத்தில் ஈகை என்பதை ஒரு தனி மனித உள வளர்ச்சி மற்றும் உள் மனம் போராட்டங்களின் வெளிப்பாடு என்கிறார். பிராய்டின் கோட்பாட்டின்படி ஒரு குழந்தை தனது மலத்தை வெளியேற்றுவது அல்லது அடக்கி வைப்பது மூலம் ஒரு வகை உடைமையாக கருதுகிறது. இந்நிலையில் ஏற்படும் மாற்றங்களே பிற்காலத்தில் ஒருவர் வள்ளலாக மாறுவதையும் கஞ்சனாக மாறுவதையும் தீர்மானிப்பதாக அவர் விளக்குகிறார். மேலும் கொடை வழங்குவதற்கான காரணங்களாக அவர் குறிப்பிடுவது குற்ற உணர்வு, மேன்மைப்படுத்துதல், தற்காதல் மற்றும் அதிகாரம் ஆகியவை ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் அறமாக கொடை கருதும் வேளையில் ப்ராய்டு அதனைப் பயத்தினால் குற்ற உணர்வினால் தூண்டப்படும் ஒரு தற்காப்பு நடவடிக்கை என்று விவரிக்கிறார். இந்தப் பிராய்டிய சிந்தனையை மையமிட்டு நவீனத் தமிழ் ஆய்வாளர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் கொடையை ஆராய்ந்து உள்ளனர். குறிப்பாக கொடைமடத்தினை நா. வானமாமலை மார்க்சிய உளவியல் பார்வையில் அணுகிறார். பிராய்டு குறிப்பிடும் குற்ற உணர்ச்சியினைப் பதுக்கல் காரணமாக ஏற்பட்டது என்று விளக்குகிறார். அதிகப்படியான செல்வமானது போர், கொள்ளை போன்ற காரணங்களால் குவிவதன் வாயிலாக ஒரு வித குற்றவுணர்ச்சிக்கு உட்பட்டு கொடை வழங்கப்பட்டுள்ளதாக தன் கட்டுரையில் சுட்டுகிறார். தமிழவன் தன்னுடைய ‘அமைப்பியலும் அதன்பிறகும்’ என்ற நூலில் கொடை மடத்தினைக் குறித்து பின் அமைப்பியல் நோக்கில் அணுகி உள்ளார். பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை வழங்கியதை ப்ராய்டிய பார்வையில் உணர்வுகள் இடப்பெயர்வு (displacement emotions)

என்று வரையறுக்கிறார். காரணம் சங்கப்பாடலில் பேகன் மனைவியைப் பிரிந்து விறலியிடம் சேர்ந்து இருந்தான் என்பதனைக் கூறும் பாடல்கள் வந்துள்ளன.

“அருளாய் ஆகலோ கொடிதே; இருள் வர,
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி, யாழ் நின்” (புறம் பா. 144)

“வாயில் தோன்றி, வாழ்த்தி நின்று” (புறம் பா.143)

மேற்கண்ட பாடல்கள் பேகன் தன் மனைவியைப் போய் மீண்டும் இணைய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவதாக அமைகிறது. இதன் அடிப்படையில் மனைவிமேல் காட்ட வேண்டிய அன்பானது மயிலிடம் மடைமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளதாக ப்ராய்டின் (emotional displacement) உணர்வுகள் இடப்பெயர்வு என்பதுடன் பொருத்தி விளக்குகிறார். அ.மார்க்ஸ் அவர்கள் ‘உடைந்த மௌனங்களும் சிதைப்படும் புனிதங்களும்’ நூலில் சங்க இலக்கியங்களை மீள் வாசிப்பு செய்கிறார். அவர் அதிகார மையங்களுக்கும் தனிமனித ஈகோ உணர்ச்சிக்கும் இடையிலான தொடர்பை இந்தக் கொடை மரபுகளோடு பொருத்தியுள்ளார். மற்றொரு உளவியல் ஆய்வாளர் ஆட்லர் *Understanding Human Nature* என்ற புத்தகத்தில் கொடைக்கான காரணத்தை இரண்டு விதங்களில் விளக்குகிறார். ஒன்று சமூக உணர்வு மற்றொன்று தாழ்வு மனப்பான்மையை ஈடு செய்தல் போன்றவை ஆகும். அறத்தின் உயரிய நிலையாக கொடை மடத்தினைப் புலவர்கள் அக்காலத்தில் கூறுகின்றனர். ஆனால் தற்கால எழுத்தாளர்களால் கொடை மற்றும் கொடைமடத்தினை விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தி ஆய்வு செய்கின்றனர். சங்க இலக்கியங்களை நவீனக் கோட்பாடுகளின் வழி புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்கின்றோம். ஆயினும் முழுமையாக பொருந்தி போவதுமில்லை. உணர்வுகள் இடப்பெயர்வு எனும் கருதுகோள் பேகனுக்குப் பொருத்தும் அதே வேளையில் பாரியுடன் பொருந்துவது இல்லை. நவீனக் கோட்பாடுகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பொருத்துவதில் சிக்கல் இருக்கிறது. கொடையை மடமை என்று மறுவாசிப்பு செய்தாலும் அறமாக அக்காலத்தில் பார்க்கப்பட்டதை என்பதை முற்றிலும் மறுக்கவியலாது என்று புரிந்துக்கொள்ள முடிகிறது.

கொடை அறமும் குறுநில மன்னர்களும்:

சங்க இலக்கியங்கள் முதல் பிற்கால நூல்கள் வரை கொடை வள்ளல்களாக குறிப்பிடப்படும் பெயர்களில் பல்வேறு மாறுதல்கள் காணப்படுகின்றன. பிங்கல நிகண்டு ஆசிரியர் குறிப்பிடும் முதல், இடை, கடை ஏழு வள்ளல்கள் பெயர் மற்றும் நச்சினார்கினியர் உரையில் சுட்டும் வள்ளல்களின் பெயர்களிலும் பல்வேறு மாறுதல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்படி வள்ளல்களின் பெயர்களில் குழப்பங்கள் காணப்படும் அதே நேரத்தில் அனைவரும் ஒன்றிணையும் புள்ளி ஒன்றும் இருக்கிறது. இவர்கள் அனைவரும் குறுநில மன்னர்கள். குறிப்பாக கடையெழு வள்ளல்களாக சுட்டப்படும் அனைவரும் வேளிர் என்னும் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இதை ‘வேளிர் வரலாறு’ என்ற நூலில் மு.இராகவையங்கார் கூறுவதன் வழி அறிய முடிகிறது. சங்க காலத்தில் மூவேந்தர் மரபு ஆழமாக காலான்றி இருந்திருக்கிறது. அவர்களும் கொடை வழங்கியுள்ளனர். எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான பதிற்றுப்பத்தில் ஒவ்வொரு பத்திலும் இறுதியில் வரும் பதிகங்கள் சேர மன்னர்கள் புலவர்களுக்கு வழங்கிய கொடையினைப் பற்றி குறிப்பு தருகிறது.

“அமையார்த் தேய்த்த அணங்குடை நோன் தாள்
இமயவரம்பன்” (பதிற்றுப்பத்து)

புறநானூற்றில் உண்பொதி பசங்குடையார் எனும் புலவர் சோழ மன்னனான செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி கொடையினைச் சிறப்பித்து உள்ளார்.

“பழுமரம் உள்ளிய பறவை போல,
ஒண் படை மாரி வீழ் கனி பெய்தென,” (புறம் பா. 380)

இவ்வாறு பெரு மன்னர்கள் இருந்த காலத்திலும் அவர்களது கொடை வல்லமையைப் பறைசாற்றாமல் வேளிரையே புலவர்கள் அடையாளப்படுத்தி உள்ளனர். புறநானூற்றில் 173வது பாடலில் சிறுகுடிகிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் பாடியதாக அமைந்துள்ளது.

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
பாணர்! காண்க, இவன் கடும்பினது இடும்பை;
.....
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின், எமக்கே.”

என பண்ணனின் கொடைத்திறத்தைப் பெரு மன்னர் மரபுடைய சோழ மன்னன் புகழ்வது புலவர்களுக்கு நெருக்கமான இடத்தில் சிறுகுடிகிழான் அல்லது குறுநில மன்னர்கள் இருந்துள்ளமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதைப்பற்றி சமூக மற்றும் வரலாற்றுப் பார்வையில் ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி தனது ‘சங்க கால தமிழக வரலாறு’ என்னும் நூலில் அவர் குறிப்பிடுவதாவது வேளிர்கள் மூவேந்தர்களை விட உயரிய கொடையாளர்களாகப் போற்றப்பட்டதற்குப் புலவர்களுடனான அணுக்கம், குல அறமாக ஈகை, சுதந்திர அரசியல், தொன்மப் பெருமை காக்கும் கொடைமடம் ஆகிய காரணங்களை விளக்குகிறார். வேளிர்கள் பெரு மன்னர்களை விட அணுகுவதற்கு எளிமையாக இருந்தனர். சங்க கால புலவர்கள் நட்பு பூண்டதாக சொல்லப்படும் அரசர்களாக வேளிர் இருந்தனர். பாரியுடனான கபிலரின் நட்பு அதியமான் உடனான அவ்வையின் நட்பு இதற்குச் சான்றாகிறது. மேலும் புலவர்கள் ஓர் உத்தியாக இதனைப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றனர். பெரு மன்னர்களிடம் பரிசில் பெற செல்லும் புலவர்கள் அவர்களைவிட நில அளவில் குறுகிய ஆட்சி அதிகாரம் செய்யும் வேளிர்கள் மிகப் பெரும் கொடை வள்ளல்களாக உள்ளனர் என்று, சுட்டுவதன் வழியாக பெரும் பரிசுப் பொருட்களைப் பெற வாய்ப்பினைப் இப்பிரதிகளில் ஊடாய் செய்தனர் என்ற பார்வையில் அணுகவும் வழி வகுக்கிறது. புறநானூற்றின் 158வது பாடலில் குமணனிடம் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார் ‘கொடை வழங்கும் ஏழு வள்ளல்கள் இறந்தது, பின்னே உன்னை நாடி வந்தேன்’ என்று வள்ளல்களின் பெயரைப் பட்டியலிட்டு பரிசில் வேண்டுவதாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளப் பாடல் புலவர்களின் பரிசில் உத்திகளில் ஒன்றான வள்ளல்களைத் துணைக்கழைத்தல் இருந்துள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இவ்வாறு கொடை என்பது சங்க இலக்கியங்கள் முழுவதும் பயின்று வரும் போது அதை வேளிரின் குல அறமாக காண்பிப்பது மிகுந்த ஆய்வுக்குரிய பகுதியாகும்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியக் காலத்தில் கொடை தலையாய அறமாக இருந்திருக்கிறது என்பதைப் பாடல்களின் வாயிலாக புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“செல்வத்துப் பயனே ஈதல்”

எனும் புறநானூற்றின் பாடல் வரிகள் கொடை வழங்குவதன் முக்கியத்துவத்தை விளக்கி உள்ளது. இருப்பினும் கொடைமடம் என்ற கருத்தாடல் பல விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது. அதற்கு இடம் தருவதாகவும் அச்சொல்லாடல் அமைந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. மடம் என்பது பெண்களுக்கு உரித்தான ஒன்றாக தொல்காப்பியம் வரையறுத்துள்ளது.

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப” (தொல்.களவு)

இந்த இடத்தில் பெண் பாலுக்குச் செல்லப்பட்டுள்ளதைப் பரணர் பேகனின் கொடைக் குறித்து விளக்க, மடம் என்ற சொல்லைக் கொடை என்பதனோடு இணைத்து கையாண்டு இருப்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு பெண்ணிய நோக்கில் ஆராய இப்பகுதி இடமளிக்கிறது. பல்வேறு விமர்சன பார்வை வள்ளல்கள் குறித்து இருந்தாலும் சங்க காலம் முதல் தமிழர்களிடையே ஈகை என்கிற அறம் இருந்துள்ளமையை மறுக்க முடியாது.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்”

என்ற குறளும் தமிழர்களிடமிருந்த ஈகை பண்பினை வெளிக் கொணருவதாகவே இருந்துள்ளது. கொடை மடம் என்ற கருத்தாக்கம் புலவர்களின் உச்சகட்ட கற்பனை என்று வாதிட்டலாலும் அக்கற்பனை முகிழ்வதற்கு அன்றைய சமூகத்தில் இடம் இருந்திருக்கிறது என்பது மறுக்கவியலாது. கொடை தமிழர்களின் அறம் கொடை மடம் அதன் அடுத்த நிலை ஆகும். கொடைக் குறித்தான கருத்தாக்கங்களை விமர்சன பார்வையோடு ஏற்று கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு அறங்களையும் கேள்விக்குட்படுத்துவதன் வாயிலாக தெளிந்த பார்வைகள் கிடைக்கின்றன. இவ்வாய்வும் அதன் ஒரு சாரமே ஆகும். இது ஒரு தொடக்கநிலைக் கட்டுரை மேலாய்வு களங்களுக்கு வித்திடுகின்றது.

பார்வை நூல்கள்

- [1.] பிங்கல முனிவர். *பிங்கல நிகண்டு*. மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை, 1917.
- [2.] புறநானூறு. *புறநானூறு மூலமும் உரையும்*. உரை பொ. வே. சோமசுந்தரனார், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2023.
- [3.] பத்துப்பாட்டு. *பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்*. உரை மதுரையாசிரியன் பரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர், கேசரி அச்சுக்கூடம், 1931.
- [4.] தொல்காப்பியம். *தொல்காப்பியம் (இளம்பூரணர் உரை)*. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம், 2023.
- [5.] திவாகரர். *சேந்தன் திவாகரன்*. அமெரிக்கன் மிசியோன் அச்சுக்கூடம், 1840.
- [6.] அ. மார்க்ஸ். *உடைபடும் மெளனங்களும் சிதறுண்ட புனிதங்களும்*. பரிசல், 2022.
- [7.] இராகவையங்கார், மு. வேளிர் வரலாறு. கௌரா பதிப்பகம், 2020.
- [8.] ஜகந்நாதன், கி. வா. ஏழு பெரு வள்ளல்கள். முதல் நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட், 1959.
- [9.] சின்னப்பாபிள்ளை. *கடையெழு வள்ளல்கள் சரித்திரம்*. பி. நா. சிதம்பர முதலியார் பிரதர்ஸ், 1930.
- [10.] சாரதாம்பாள், செ. *இலக்கியமும் உளப் பகுப்பாய்வும்*. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2017.
- [11.] தமிழவன். *அமைப்பியலும் அதன் பிறகும்*. அடையாளம் பதிப்பகம், 2008.
- [12.] நலங்கிள்ளி, அரங்க. *சங்க இலக்கியம்: ஒரு பிராய்மிய உளப்பகுப்பாய்வு* வாசிப்பு. பரிசல், 2020.

- [13.] மாணிக்கம், வ. சுப. *கொடை விளக்கு*. பாரி நிலையம் [காரைக்குடி], 1957.
[14.] ராசமாணிக்கனார், மா. *பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி*. சென்னை பல்கலைக்கழகம், 1970.
[15.] வானமாமலை, நா., பதிப்பாசிரியர். *ஆராய்ச்சி (பகுதி 2)*. தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம்.
[16.] வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி. *சங்ககால தமிழர்கள் வரலாறு*. சென்னை, 2003.

இதழ்கள் மற்றும் அகராதி

- [1.] அமர்ராஜ், தி. “புறநானூற்றில் கடையெழு வள்ளல்கள்.” International Journal of Creative Research Thoughts (IJCRT).
[2.] சென்னை பல்கலைக்கழகம். *சென்னை பல்கலைக்கழக தமிழ் பெயர் அகராதி*. சென்னை பல்கலைக்கழகம், 1920.
[3.] நாகேந்திரன், ரா. “கி.வா.ஜ பார்வையில் ஏழு பெருவள்ளல்கள்.” சர்வதேச தமிழ் ஆய்விதழ்.

English Psychology Texts

- [1.] Adler, Alfred. *Understanding Human Nature*. Translated by Walter Beran, Great Britain, 1954.
[2.] Freud, Sigmund. *Beyond the Pleasure Principle*. Reading Essential, 2018.
[3.] ---. *The Ego and the Id*. Reading Essential, 2018.

Online websites

- [1.] https://geotamil.com/index.php?option=com_content&view=article&id=4647:2018-08-03-03-34-38&catid=65:2014-11-23-05-26-56
[2.] <https://sangamtranslationsbyvaidehi.com/%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B4%E0%AF%8D-%E0%AE%89%E0%AE%B0%E0%AF%88-%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%B1%E0%AF%81%E0%AE%AA%E0%AE%BE%00%AE%A3%E0%AE%BE%E0%AE%B1%E0%AF%8D%E0%AE%B1%E0%AF%81%E0%AE%AA/>
[3.] <https://nanjilnadan.wordpress.com/2010/07/24/%e0%ae%a4%e0%af%80%e0%ae%a4%e0%af%81%e0%ae%ae%e0%af%8d%e0%ae%a8%e0%ae%a9%e0%af%8d%e0%ae%b1%e0%af%81%e0%ae%ae%e0%af%8d%e0%ae%95%e0%af%8a%e0%ae%9f%e0%af%88/>

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

